

1

Robyn

Neodvážila sa dúfať, že sa to stane. Nieкто menej cynický by to pokladal za vianočný zázrak, lenže Robyn už na zázraky neverila. Bola vystrašená na smrť, no pod tým strachom sa skrýval záblesk čohosi iného. *Nádeje*. Kaleidoskop emócií v jej vnútri odrážal víriace sa trblietavé farby na oblohe. Tu vo švédskom Laponsku, severne od polárneho kruhu, priezračná obloha a jasné zimné noci prilákali veľa ľudí, aby noc čo noc pozorovali polárnu žiaru.

Otvorili sa za ňou dvere, začula vŕzganie krokov v hlbokých závejoch a pocítila, ako ju objímajú Erikove ruky.

„Pod dnu. Je zima.“

„O chvíľu. Rozmýšľam...“ V divokej krajine, kde dominovala príroda a kde si človek pod ružovo sfarbenou oblohou pripadal bezvýznamný ako mravec, sa jej uvažovalo najlepšie. Všetky jej hlúpe, sebecké, riskantné či trápne činy zrazu stratili svoju dôležitosť, pretože toto miesto k nim bolo ľahostajné.

Stromy sa skláňali pod ťarchou čerstvo napadaného snehu, ich konáre sa trblietali striebornomodrou inovaťou. Od chladu

jej znečitlivelí líca a skrehli mihalnice, no ona si všímala len krásu navôkol. Inštinkt ju nabádal siahnúť po fotoaparáte, hoci ním túto scenériu zachytila už nejednen raz.

Prišla sem, aby unikla osobe, ktorou bola, a činom, ktoré spáchala. Zamilovala sa do tohto miesta a do tohto muža. Potvrđilo sa, že človek sa môže od základov zmeniť, ak ho delí dostatočná diaľka od tých, ktorí ho poznali.

Erik jej stiahol kapucňu na páperovej bunde nižšie na čelo. „Ak myslíš na minulosť, tak prestaň.“

Ako má prestať?

Rebelka Robyn.

Svoje staré ja už nespoznávala, akoby sa pozerala na starú fotku a nevedela sa na nej nájsť. Kto bola tá žena?

„Nechce sa mi veriť, že príde. Naposledy som ju videla, keď mala tri roky.“

Jej neter. Dcéra jej sestry.

Robyn si spomenula na malého usmievavého anjelika s ružovými lícami a s plavými kučierkami. Spomenula si na nevinosť a na prejav prijatia i na prchavú nádej na nový začiatok. Potom všetko pokazila, tak ako vždy.

Sestra jej vtedy zakázala nadviazať v budúcnosti kontakt. V sestrinej dokonalej rodinke pre Robyn nebolo miesto. Dokonca aj teraz, po mnohých rokoch, sa pri spomenke na ich posledné stretnutie rozochvela a prišlo jej nevoľno. Snažila sa predstaviť si neter ako ženu. Podobala sa na svoju mamu? Vždy keď si Robyn spomenula na sestru, rozvírili sa v nej emócie. Láska. Nenávisť. Závist. Podráždenie. Netušila, že všetky môžu byť naraz prítomné v rámci jedného vzťahu.

Elizabeth bola miláčik rodiny. Dokonalá princezná, a, aspoň dočasne, jej najlepšia priateľka.

Čas zmiernil agóniu na bôľ.

Putá zostali prerušené, až kým Robyn neprišiel ten e-mail.

„Prečo sa ozvala až teraz, po takom dlhom čase? Má tridsať. Je dospelá.“

Sčasti sa túžila tešiť, no život ju naučil opatrnosti a bola si vedomá toho, že ich stretnutie nebude jednoduché. Čo ak jej neter hľadá odpovede? A čo ak pravda bude bolieť?

Dával jej život druhú šancu alebo dôjde k ďalšej emočnej zrážke?

„Opýtaš sa jej. Priamo zoči-voči,“ podotkol Erik. „Chápem, že si nervózna.“

„Som.“ Nič pred ním netajila, hoci jej chvíľu trvalo, kým nadobudla dôveru, že ich vzťah vydrží. „Je to cudzí človek. Moja jediná žijúca príbuzná.“

Jej sestra zahynula pred dvoma rokmi. Zrazilo ju auto, keď prechádzala cez cestu. Čo sa stalo, už sa neodstane. Dvere do minulosti sú zatvorené.

Erik ju zovrel pevnejšie. „Tvoja neter má dcéru, zabudla si? Máš dvoch príbuzných. Troch, ak rátaš aj jej manžela.“

Rodina. Musela si zvyknúť na život bez nej.

Držala sa bokom, ako znel príkaz. Nikoho nekontaktovala. Svoj život od základov prebudovala. Pretvorila samu seba. Pochovala svoje dávne činy a odsťahovala sa čo najďalej od starých spomienok. V meste si často pripadala ako v pasci. Dusila ju minulosť. Tu, v zasneženej divočine, kde jej na dvere klopala príroda, sa cítila slobodná.

Lenže minulosť si k nej našla cestu v e-mailovej schránke.

Som Christy, Vaša neter.

„Bola chyba pozvať ju sem?“ Prvý raz pozvala minulosť do prítomnosti. „Odhliaďnuc od toho, že sa nepoznáme, obľúbi si to tu?“ Pre ňu to bola láska na prvý pohľad. Ticho. Krajinu v tomto ročnom období objímali modro-zelené víry a tlmená

žiara na oblohe. Pre ňu ako fotografku bolo svetlo nekonečným zdrojom očarenia a inšpirácie. Nebo oplývalo odtieňmi a tónmi, aké nevidela nikde inde na svete: temnomodrými ako polnoc, nefritovozelenými, lososovými a staroružovými.

Vravelo sa, že život na severe je drsný a ťažký. Robyn taký zakúsila už predtým, tento jej však ťažký nepripadal. Zimu nemeral len teplomer, išlo o vnútorné prežívanie. A jej bola zima. Mrázila ju zvnútra a nedala sa zahnať termooblečením ani páperovou bundou.

Teplo jej bolo, len keď bola s Erikom.

„Vianoce v Laponsku?“ spýtal sa pobavene. „Ako by sa jej tu mohlo nepáčiť? Najmä keď má dieťa. Kde inde by sa s ním hrala v snehu, krmila soby a spúšťala sa v lese na sánkach?“

Robyn hľadela na stromy. Aj podľa nej tunajšia krajina predstavovala raj pre dieťa, ktoré sa nevie dočkať Vianoc, hoci to bolo na stretnutí s neterou vedľajšie. S deťmi mala málo skúseností a nikdy netúžila po vlastných. Jej rodina bol Erik. Psy. Les. Obloha. Podmanivá, neúprosná divočina, v ktorej sa cítila doma viac ako kdekoľvek inde.

Vidiecky dom sa v Erikovej rodine dedil z generácie na generáciu. Erik po pozemku pristaval chatky, ktoré oslovili aj najvyberavejších hostí. Zvyčajne nimi boli nároční cestovatelia, hľadajúci únik z reality. Dobrodružné typy, ktoré si potrpeli na luxus a nelákala ich predstava vydať sa do treskúcej zimy a spoznávať zalesnenú krajinu na lyžiach či v snežniciach. Občasným záujemcom Erik ponúkol služby sprievodcu a ona im rada ukázala, ako fotoaparátom zachytiť polárnu žiaru, keďže sa nedala predvídať. Robyn sa vďaka tomu naučila trpezlivosti – umeniu čakať, kým jej príroda ukáže to, v čo dúfala.

Tlmené svetlo polárnej žiary bolo možné vidieť cez zasnežené konáre z dvoch chatiek uhniezdených v lese. Celkovo ich bolo päť, každá pomenovaná po arktickom divom zvierati:

Vlk, Sob, Los, Rys a Medveď. Útulné chatky mali francúzske okná a ponúkali úchvatný výhľad na les aj na oblohu. Oblúbené boli Snežné kúpele, ktoré vymyslela Robyn. V centre pozornosti bol wellness prepojený s okolitou prírodou. Jej malý tím využíval miestne zdroje vždy, keď sa dalo. Hostí vyzývali, aby si so sebou nebrali mobily ani hodinky.

Erik mal pravdu. Bol to dokonalý únik z reality. Otázka neznela *Oblúbi si to tu?*, ale *Oblúbi si mňa?*

Zachvátila ju panika. „Keď som Christy videla naposledy... nedopadlo to dobre.“ Príhoda s mačiatkom. Spomienka na tú návštevu sa jej vryla do duše. Napriek dobrému úmyslu sa to skončilo zle. „V akom veku si deti začínajú pamätať udalosti? Pamätá sa, čo sa stalo?“ Dúfala, že nie. Aj teraz, po toľkých rokoch, sa jej v myslí prehrávali sestrine posledné slová.

Všetko pokazíš. Nechcem ťa vo svojom živote.

Robyn sa pritisla k Erikovi a on ju pevnejšie objal.

„Stalo sa to dávno, Robyn. Je to minulosť.“

„Lenže ľudia na minulosť nezabúdajú, však?“ Čo o nej sestra narozprávala neteri?

Rebelka Robyn.

Ktovie, čo by povedala sestra, keby ju videla teraz. *Šťastnú.* Vydatú za muža, ktorého miluje a býva s ním. So slušným zárobkom, hoci Elizabeth by jej prácu určite považovala za netradičnú.

Christy bola šťastne vydatá a zrejme viedla idylický vidiecky život tak ako jej mama.

Čo by povedala Elizabeth, keby vedela, že jej dcéra príde na návštevu?

Robyn sa zachvela a zvrtila sa k chate.

Elizabeth by to nepotešilo, a keby sa tomu mohla vyhnúť, urobila by to. Nechcela by, aby jej sestra zamorila dcérin dokonalý život.